

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ANA HUANG

Twisted
LOVE

รักร้อน ช้อนร้าย

TWISTED BOOK ONE

บุ๊คแรกในชุด 11 เล่ม

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

twisted
LOVE

รักร้อน ช้อนร้าย

TWISTED
BOOK ONE

ANA HUANG

ปทุมธารมย์ แบล

twisted
LOVE

รักร้อน ช้อนร้าย

ANA HUANG

TWISTED LOVE

รักซ่อนซ่อนร้าย

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิธิดารา

ผู้เขียน : Ana Huang

ภาพ : Paerytopia

ผู้แปล : ปุณณารมย์

บรรณาธิการบริหาร

ลัจจะ จรัสรุ่งรวิธร, อรรณพ ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ณิชกุล

ออกแบบปก

ชวรินทร์ รัตนะ

จัดรูปเล่ม

ถมทวานิตย์ มนต์ริมโนรมย์

พิสูจน์อักษร

สุนทร บรรลือศักดิ์

ประสานงานการผลิต

สุริย์รัตน์ จิ๋ว, นัตรตนัย ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ภูณรัช ชาตีสุทธิผล

Created By

Published By

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสตินอินเตอร์เนชันแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด

30/2 หมู่ 1 ถนนเจษฎาวิถี ต.โคกขาม

อ.เมืองสมุทรสาคร จ.สมุทรสาคร 74000

โทรศัพท์ 0-2401-9401

Twisted Love รักซ่อนซ่อนร้าย

Copyright © 2021. TWISTED LOVE

by Ana Huang

Rights arranged with Brower Literary & Management, Inc., through Little Rainbow Agency, Thailand. Thai translation copyright © 2026 by IDC Premier Co., Ltd. The moral rights of the author have been asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทนั้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใด ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจาก จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการ และนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อผ่านทางอีเมลที่ infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

E-Book กรกฎาคม 2569

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Ana Huang

Twisted Love รักซ่อนซ่อนร้าย

นนทบุรี : ไอดีซีฯ, 2569.

360 หน้า

1. ปุณณารมย์ (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

Barcode 885-916-101-3242

ราคา 420 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

Twisted Love รักร้อน ซ่อนร้าย คือเรื่องราวของความรักที่ค่อยๆ เติบโตท่ามกลางหัวใจที่ต่างเคยบอบช้ำ และอดีตที่ยังทิ้งร่องรอยไว้ไม่จางหาย

อเล็กซ์ โวลคอฟ คือชายผู้คุ้นเคยกับความเจ็บและการควบคุมตนเอง เขาเรียนรู้ที่จะยืนหยัดเพียงลำพังและเชื่อว่าความรู้สึกคือสิ่งที่ไม่อาจพึ่งพาได้ในขณะที่เอวา เฉิน คือใครบางคนที่มีมองโลกด้วยความอ่อนโยน แม้ภายในจะซ่อนความกลัวและความไม่มั่นคงเอาไว้

เมื่อโชคชะตาพาทั้งสองเข้ามาอยู่ใกล้กัน ความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นอย่างไม่ตั้งใจกลับค่อยๆ กลายเป็นพื้นที่ปลอดภัยที่ทั้งคู่ไม่เคยรู้ว่าตนเองต้องการ

เรื่องราวในเรื่องนี้พูดถึงการเรียนรู้ที่จะเปิดใจ การยอมให้ใครสักคนได้เห็นด้านที่เปราะบาง และการค้นพบว่า บางครั้งความรักไม่ได้เข้ามาเพื่อเปลี่ยนเรา แต่ความรักมาเพื่อบอกว่า เราไม่จำเป็นต้องเผชิญทุกอย่างเพียงลำพัง

พวกเราหวังว่า Twisted Love รักร้อน ซ่อนร้าย จะพาผู้อ่านเดินทางไปพร้อมกับตัวละคร สัมผัสความรู้สึกอ่อนโยนที่ค่อยๆ ก่อตัว และพบความหมายของความรักในแบบที่เรียบง่าย แต่ลึกซึ้งในหัวใจ หวังว่าแต่ละตัวอักษรจะพาผู้อ่าน

ดำดิ่งสู่เรื่องราวที่ทั้งเร้าร้อน อ่อนไหว และทั้งรุ่มรวยบางอย่างไว้ในหัวใจ ไม่ต่าง
จากความรักของทั้งอเล็กซ์และเอวา ที่ไม่อาจถูกลืมได้ง่ายๆ

ขอให้มีความสุขกับการอ่านหนังสือเล่มนี้นะคะ

ด้วยรัก... ที่ไม่ร้าย

Sundae Publishing

ความในใจผู้แปล

ทั้งประหลาดใจทั้งยินดีจริงๆ ค่ะ ตอนที่ได้รับการติดต่อทางเพจจาก บ.ก.บอส เรื่องแปลนิยาย...

เพราะไม่มีผลงานวางแผงมาหลายปี และกำลังซ่อมร่างหลังจากดูแลคุณพ่อป่วยเป็นมะเร็งมาห้าปีจนท่านพักผ่อนทุกขไป

นิยายเล่มนี้ตั้งแต่เริ่มต้นแปลจนถึงแปลเสร็จใช้กำลังใจและความอดทนไปมหาศาล ทั้งของกองบรรณาธิการ ทั้งจาก บ.ก.บอส เนื่องจากสุขภาพผู้แปลไม่อำนวยนัก ระหว่างซ่อมร่างก็เจอปัญหาใหม่เพิ่มมาให้อีกต้องซ่อมต่อไปเรื่อยๆ แถมพระศุภร์เข้าพระเสาร์แทรกในช่วงหลังอีก ก็ต้องหาหมอบ้าง หยุดพักบ้าง แปลต่อไป ด้วยสติอดหอยทากขาดน้ำบ้าง สลับกันไป

ขอกราบขอบพระคุณทีมงานสำนักพิมพ์ชั้นเด สำหรับความเมตตา ความอดทน คำแนะนำ และการเม้าท์มอยสารพัดสารพันตลอดการทำงานไว้ ณ ที่นี้เลยนะคะ กราบ

เอาละ เข้าเรื่อง...

ความสัมพันธ์ระหว่างเอวากับอเล็กซ์นั้นเริ่มต้นในแบบค่อยเป็นค่อยไป มันเริ่มขึ้นเมื่อเขาได้พบกับเธอครั้งแรกในวันหยุดเทศกาลขอบคุณพระเจ้าของ

ตระกูลเงิน แล้วดำเนินต่อมาเรื่อยๆ แม้จะไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กันนัก จนเกิดเหตุจากจูสต์ หนึ่งในเพื่อนสนิทของเอวาที่เจียะป่าบ่อสื่อหาทำ (ให้เพื่อน) จนเป็นเรื่องขึ้นมา...

นอกเหนือจากนี้ ผู้แปลเชื่อว่าไม่ต้องบอกเล่าสิ่งใดมากให้มากความ (เล่ามากเกินไปจะไม่เหลืออะไรให้ประหลาดใจ) เพราะความโด่งดังเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายไปทั่วทุกคาบสมุทร นักอ่านพากันมาทวงในเพจขันเดเป็นระยะจนสำนักพิมพ์ร้อนรุ่มไม่ไหว

ในช่วงเวลาที่อากาศไม่ปลอดโปร่ง เศรษฐกิจไม่ดี สภาพสังคมย่ำแย่ แบบนี้...

หวังว่านิยายเล่มนี้จะมอบความเพลิดเพลิน เติมความฉ่ำชื่น พาให้หัวใจดวงน้อยที่อ่อนเปลี้ย มีแรงลุกขึ้นสู้ในเช้าวันใหม่นะคะ

กอดแน่นๆ

ปุณณารมย์

Content Warning

หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาทางเพศที่โจ่งแจ้ง คำหยาบคาย
นำเสนอตัวละครหลักที่แสดงความรักในรูปแบบที่ชัดเจน รุนแรง
มีศีลธรรมอันคลุมเครือ
และหัวข้อที่ผู้อ่านบางท่านอาจรู้สึกอึดอัด

WHEELS

"Twisted"— MISSIO

"Ice Box"— Omarion

"Feel Again"— OneRepublic

"Dusk Till Dawn"— ZAYN & Sia

"Set Fire to the Rain"— Adele

"Burn"— Ellie Goulding

"My Kind of Love"— Emeli Sandé

"Writing's on the Wall"— Sam Smith

"Ghost"— Ella Henderson

"Stronger (What Doesn't Kill You)"— Kelly Clarkson

"Wide Awake"— Katy Perry

"You Sang to Me"— Marc Anthony

บทที่ 1

๑๐๓

มีหลายอย่างเลวร้ายกว่าการติดแหง็กอยู่ตรงไหนก็ไม่รู้ท่ามกลางพายุฝน
เช่น ฉันอาจจะวิ่งหนีหมีคั้งที่ตั้งใจจะเขมือบฉันทั้งตัว หรือฉันอาจจะถูก
มัดติดกับเก้าอี้ในห้องใต้ดินมืดๆ และถูกบังคับให้ฟังเพลง ‘บาร์บี้ เกิร์ล’ ของวง
อควาวนไปวนมา จนฉันยอมขย้ำแขนตัวเองให้ขาดมากกว่ายอมฟังท่อนฮุคที่คอย
ย่ำซ้ำชื่อเพลงอีก

แต่แค่เพราะหลายอย่างอาจจะเลวร้ายกว่านี้ ก็ไม่ได้แปลว่าพวกมันไม่
บัดซบ

หยุดนะ คิดในแง่บวกสิ

“อูเบอร์ลิคค์ันจะโผล่มา... ตอนนี้เลย” ฉันจ้องโทรศัพท์พลาจข่มความ
คับข้องใจ เมื่อแอปยืนยันกับฉันว่ามัน ‘กำลังค้นหารถให้ฉัน’ ตามที่ทำมาตลอด
ครึ่งชั่วโมง

ปกติแล้ว ฉันจะไม่เครียดกับสถานการณ์แค่นี้ เพราะอย่างน้อยฉันก็มี
โทรศัพท์ที่ใช้การได้และป้ายรถประจำทางที่บังฝนกระหน่ำให้จนแทบไม่เปียก แต่
งานปาร์ตี้เลี้ยงส่งของจอสจะเริ่มในอีกหนึ่งชั่วโมง และฉันยังไม่ได้ไปปรับเค้กที่จะใช้
เซอร์ไพรส์เขาจากร้านเลย แถมอีกไม่นานจะมีดแล้วด้วย ฉันอาจจะเป็นผู้หญิงที่
มองโลกในแง่ดี แต่ฉันไม่ได้ปัญญาอ่อน ไม่มีใคร... โดยเฉพาะสามมหาวิทยาลัยที่
ไม่มีทักษะการต่อสู้... จะอยากไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้หลังฟ้ามืดหรอก

รู้แบบนี้ ฉันควรจะลงเรียนคลาสศิลปะการป้องกันตัวต่างๆ กับจูลส์ตอนที่เธอมาชวน

ฉันโทรหาจอโทรศัพท์ดูตัวเลือกที่มีจำกัด รถประจำทางที่แวะรับตรงจุดนี้ไม่ให้บริการในวันสุดสัปดาห์ เพื่อนส่วนใหญ่ก็ไม่มีรถ บริดเจ็ตมีรถรับส่ง แต่เธอต้องเข้าร่วมกิจกรรมของสถานทูตจนถึงหนึ่งทุ่ม อุเบอร์ใช้การไม่ได้ ฉันไม่เห็นมีรถผ่านมาสักคันตั้งแต่ฝนเริ่มตก แต่ก็เชื่อว่าฉันจะอยากโบกรถ ฉันเคยดูหนังสือของซัวญนะ ขอขอบคุณมาก

นั่นทำให้ฉันเหลือตัวเลือกเพียงหนึ่งเดียว ตัวเลือกที่ฉันไม่อยากจะเลือก แต่ยากจะทำตัวจู้จี้ไม่ได้

ฉันดึงข้อมูลการติดต่อในโทรศัพท์ขึ้นมา ภาวนาในใจ แล้วกดปุ่มโทรออก เสียงโทรออกครั้งแรก เสียงโทรออกครั้งที่สอง สาม

มาเถอะ รับสายสิ... หรือไม่รับจะดีกว่านะ ฉันไม่แน่ใจว่าอะไรจะเลวร้ายไปกว่านี้ การถูกฆาตกรรมหรือต้องรับมือกับพี่ชายตัวเอง จริงอยู่ว่ายังมีโอกาสที่พี่ชายคนที่ว่าจะลงมือฆ่าฉัน ด้วยสาเหตุที่ฉันทำให้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ แต่ฉันจะรับมือกับเรื่องนั้นทีหลัง

“มีเรื่องอะไร”

ฉันยื่นจมูกใส่คำทักทายของเขา “สวัสดี พี่ชายสุดที่รัก อะไรทำให้พี่คิดว่ามีเรื่องล่ะ”

จอชแค้นเสียง “เหอะ เธอโทรหาฉัน เธอไม่เคยโทรมาเว้นแต่จะมีปัญหา”

ก็จริง เราชอบคุยกันผ่านข้อความมากกว่า แต่เพราะเราอาศัยอยู่ในบ้านติดกันด้วย—มันก็ไม่ได้มาจากความต้องการของฉันหรอกนะ—เราก็กุญแจแทบไม่ได้ส่งข้อความหากันเลย

“ฉันจะไม่พูดว่าฉันมีปัญหาหรอก” ฉันหลบเสียง “มันแบบ... ติดเกาะมากกว่า ฉันไม่ได้อยู่ใกล้ระบบขนส่งสาธารณะ หารถอุเบอร์ไม่ได้ด้วย”

“ให้ตายสิ เอวา เธออยู่ที่ไหน”

ฉันบอกเขาไป

“เธอไปทำบ้าอะไรที่นั่นวะ มันห่างจากมหาวิทยาลัยตั้งชั่วโมง!”

“อย่าใส่อารมณ์สิ ฉันมีนัดถ่ายรูปรองานหมั้น และมันใช้เวลาขับรถสามสิบ นาที ถ้ารถติดก็สี่สิบห้า นาที” ฟาผ่าดังสนั่นจนกึ่งของตั้นไม่กล้าฉันสันสะเทือน ฉันสะดุ้งแล้วหุดตัวกลับเข้ามาในพื้นที่ของป้ายรถประจำทางมากขึ้น ซึ่งมันก็ไม่ได้ช่วยอะไรสักเท่าไรหรอก ฝนเม็ดใหญ่กระหน่ำเข้ามาด้านข้างแรงๆ โดนตัวจนเจ็บ

เสียงการเคลื่อนไหวดังมาจากฝั่งของจอช ตามมาด้วยเสียงครางนุ่มนวล

ฉันชะงัก คิดว่าหุ่ผาดไป แต่เปล่าเลย มันดังขึ้นอีกครั้ง เสียงครวญครางนั้น

ฉันตกใจจนตาโต “พี่มีเช็กช้อยู่เหรอ” ฉันกระซิบ ถึงรอบตัวจะไม่มีใครอยู่เลยก็ตาม

แซนดรีชที่ฉันเขมือบก่อนออกจากจุดถ่ายภาพทำท่าจะขย้อนอกปาก ไม่ว่าอะไร ขออย่าเลยนะ ไม่ว่าอะไรก็ไม่น่าสะอิดสะเอียนเท่าการได้ฟังเสียงพี่ชายตัวเอง ขณะที่พวกเขากำลังมีเพศสัมพันธ์ แค่คิดก็ทำให้ฉันคลีนไส้แล้ว

“ตามหลักแล้ว เปล่า” เสียงจอชฟังดูไม่รู้สึกลึศเลย

คำว่า ‘ตามหลักแล้ว’ ของเขาบ่งชี้อะไรได้มากมาย

ไม่ต้องเป็นอัจฉริยะก็ไขคำตอบกลางๆ ของจอชได้ เขาอาจจะไม่ได้กำลังมีเช็กซ์ แต่มีบางอย่างกำลังเกิดขึ้น และฉันไม่อยากจะค้นหว่า ‘บางอย่าง’ นั้นคืออะไร

“จอช เฉิน”

“นี่เธอเป็นคนโทรหาฉินเองนะ” เขาต้องใช้มือป้องโทรศัพท์เอาไว้แน่น เพราะคำพูดต่อมาของเขารู้้อั ฉินได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วเบาของผู้หญิงที่ตามมาด้วยเสียงร้องแหลม แล้วก็อยากจะล้งหู ตา และความคิดตัวเองให้เกลี้ยงเกล่า “เพื่อนฉินคนหนึ่งเอารถออกไปซื้อน้ำแข็งเพิ่ม” จอชบอก เสียงเขากลับมาชัดเจน “แต่ไม่ต้องห่วง ฉินจัดการเอง ปิกหมดจุดที่เธออยู่มาแล้วเอาโทรศัพท์ไว้ใกล้ตัว เธอยังมีสเปรย์พริกไทยที่ฉินซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดปีที่แล้วอยู่ไหม”

“มีอยู่ ก็ขอบคุณเลยแล้วกัน” อันที่จริงฉินอยากได้กระเป๋ากล่องใหม่ แต่จอชซื้อสเปรย์พริกไทยแพ็กแปดขวดให้แทน ฉินไม่เคยใช้มันเลย นั่นหมายความว่า

ทั้งแปดขวด—ลบหนึ่งที่อยู่ในกระเป๋าสะพาย—ยังตั้งซุกอยู่ด้านในตู้เสื้อผ้า

คำประชดของฉันทลอยข้ามหัวพี่ชายไป สำหรับนักศึกษาแพทย์เกรดเอล้วนแล้ว ถือว่าเขาค่อนข้างที่มอยู่เหมือนกัน “ไม่เป็นไร อย่าไปไหนล่ะ เขาจะไปถึงที่นั่นในไม่ช้า หลังจากนั้นเราค่อยคุยกันเรื่องที่เขาไม่มีสัญชาติญาณในการเอาตัวรอด”

“ฉันทเอาตัวรอดได้” ฉันทได้กลับ มั่นใจคำที่ถูกต้องหรือเปล่านะ “ไม่ใช่ความผิดของฉันทสักหน่อยที่แถวนี้ไม่มีอูเบ— เตียนนะ พี่หมายความว่าไงที่ว่า ‘เขา’ นะ จอช!”

เข้าไปแล้ว เขาวางสายไปแล้ว

คิดถึงครั้งหนึ่งที่ฉันทเคยอยากให้เขาอธิบายบางอย่างเพิ่มเติม แต่เขาก็ทั้งฉันทไปหาหนึ่งในคู่ขาซะงั้น ฉันทประหลาดใจที่เขาไม่ได้ตกใจมากไปกว่านี้ ในเมื่อจอชทำตัว ‘เกินเหตุ’ ในการปกป้องฉันท ตั้งแต่ ‘เหตุการณ์นั้น’ เขาก็รับหน้าที่ดูแลฉันทเหมือนเป็นพี่ชายควบบอดี้การ์ดในคนเดียว ฉันทว่าอะไรเขาไม่ได้ วัยเด็กของเรามีปัญหาหมดตลอด ฉันทได้ขึ้นมาทำนองนั้น และฉันทรักเขามากๆ แต่ความกังวลตลอดเวลาของพี่ก็ออกจะมากเกินไปหน่อย

ฉันทนั่งหันข้างบนม้านั่งและกอดกระเป๋าวีซิงตัว ให้หนังที่แตกลายอุ่นผิวเนื้อระหว่างที่คอยให้ ‘เขา’ ผู้สลับปรากฏตัว ซึ่งอาจจะเป็นใครก็ได้ทั้งนั้น จอชมีเพื่อนมากมาย เขาเป็นที่รู้จักใคร่ชื่นชมเสมอมา เป็นทั้งนักบาส ประธานนักเรียน และราชางานเลี้ยงคืนสู่เหย้าสมัยมัธยมปลาย ทั้งยังเป็นสมาชิกสมาคมนักศึกษาชาย และเป็นคนดังในรั้วมหาวิทยาลัยด้วย

ส่วนฉันทตรงข้ามกับพี่ ไม่ใช่ว่าไม่เป็นที่รู้จักนะ แต่ฉันทหลีกเลี่ยงการตกเป็นเป้าสายตาและชอบอยู่ในกลุ่มเพื่อนกลุ่มเล็กๆ มากกว่าอยู่กับกลุ่มคนจำนวนมากที่รู้จักกันแค่ผิวเผิน ในขณะที่จอชเป็นจุดเด่นของงานปาร์ตี้ ฉันทก็นั่งอยู่ตรงมุมห้องแล้วเพื่อผ่นถึงสถานที่ที่อยากไปเยือนแต่เป็นไปได้ว่าจะไม่มีวันได้ไป ไม่ได้ไปแน่ๆ เมื่อคำนึงถึงโรคหวาดกลัวที่มี

ไฮโรคโฟเบีย* บัดซบ ฉันทรู้ว่ามันเป็นเรื่องทางจิตใจ แต่มันให้ความรู้สึก

*“โรคกลัว” หรือ “ความกลัวอย่างรุนแรงแบบไม่มีเหตุผล” เป็นความกลัวที่มากเกินไปปกติและความคุมไม่ได้ แม้จะรู้ว่า “มันไม่มีอะไรน่ากลัวจริงๆ” ก็ตาม

เหมือนเรื่องทางกาย ทั้งอาการคลื่นเหียน หัวใจเต้นรัว ความกลัวจนขยับไม่ได้ที่เปลี่ยนแขนขาฉันให้กลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์แข็งทื่อ

คิดในแง่ดี อย่างน้อยฉันก็ไม่กลัวฝน พวกทะเลกับทะเลสาบต่างๆ และสระน้ำนั้น ฉันหลีกเลี่ยงได้ แต่ฝน... ใช่อะไร ถ้ากลัวฝนด้วยมันต้องแย่นะ

ฉันไม่แน่ใจว่าหอดตัวอยู่ในป้ายรถประจำทางจื๊วนี้มานานแค่ไหนแล้ว ได้แต่ก่นด่าตัวเองที่มัวแต่เกรงใจตอนที่ปฏิเสธข้อเสนอของครอบครัวเกรย์สันที่จะขับรถไปส่งฉันกลับเข้าเมืองหลังถ่ายภาพเสร็จ ฉันไม่อยากจะพาพวกเขายุ่งยาก และคิดจะเรียกกูเบอร์สั๊กคันกลับไปยังบริเวณมหาวิทยาลัยเธเธอร์ภายในครึ่งชั่วโมง แต่ฝนก็ดันกระหน่ำลงมาแทบจะทันทีหลังจากที่ทั้งคู่จากไป แล้วฉันก็มาติดแหง็กอยู่ตรงนี้

มันเริ่มมืดแล้ว ฟ้าเป็นสีเทาจากผสมกับสีน้ำเงินเยือกเย็นของช่วงพลบค่ำ ใจหนึ่งฉันก็กังวลว่า 'เขา' ผู้ลึกลับจะไม่โผล่มา แต่จอสไม่เคยทำให้ฉันผิดหวัง ถ้าหนึ่งในเพื่อนของเขาไม่ได้มารับฉันตามที่เขาขอ พรุ่งนี้เขาของพวกเขาก็จะใช้การไม่ได้ จอสเป็นนักศึกษาแพทย์ แต่เขาไม่มีความรู้ลึกซึ้งเรื่องการใช้ความรุนแรงยามจำเป็น โดยเฉพาะเมื่อยามจำเป็นที่ว่เกี่ยวข้องกับฉัน

แสงไฟหน้ารถสว่างจ้าส่องผ่านม่านฝน ฉันเขม่นมอง หัวใจเต้นแรงด้วยความคาดหวังและระแວดระวังขณะประเมินว่ารถที่กำลังมาเป็นของคนที่มารับฉันหรือเป็นพวกโรคจิต พื้นที่นี้ของรัฐแมริแลนด์ค่อนข้างปลอดภัย แต่เราไม่มีวันรู้หรอก

เมื่อดวงตาฉันปรับเข้ากับแสงไฟได้ ฉันก็โล่งใจจนทรุดตัวลง แล้วก็ตัวแข็งทื่อขึ้นมาอีกในสองวินาที

ชาวดีนะเธอ ฉันจำรถแอสตันมาร์ตินสีดำเงาวับที่ขับมาได้ มันเป็นรถเพื่อนคนหนึ่งของจอส ซึ่งหมายความว่าฉันจะไม่ใช่พาดหัวข่าวในรายงานข่าวท้องถิ่นคืนนี้

ส่วนข่าวร้าย คนที่ขับรถแอสตันมาร์ตินคือคนที่ฉันไม่อยากจะและไม่คาดหวังให้มารับเลย เขาไม่ใช่คนประเภทที่จะช่วยเพื่อนและช่วยเหลือน้องสาวเพื่อนที่

ติดแข็ง แต่เป็นคนประเภทที่มองหน้าหาเรื่องฉันแล้วฉันจะทำลายแกกับทุกคนที่แกใส่ใจ และเขาจะทํามันด้วยสีหน้าสงบและหล่อเหลาจนคุณไม่ทันสังเกตเห็นว่าโลกกำลังมอดไหม้อยู่รอบตัว จนกระทั่งคุณกลายเป็นกองขี้เถ้าอยู่ข้างร่องเท้าทอมฟอร์ดของเขา

ฉันแลบลิ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก ขณะที่รถจอดตรงหน้าและกระจกฝั่งที่นั่งผู้โดยสารเลื่อนลง

“ขึ้นรถ”

เขาไม่ได้พูดเสียงดัง เขาไม่เคยพูดเสียงดังเลย แต่ฉันยังได้ยินเสียงเขาดังชัดผ่านม่านฝน

อเล็กซ์ โวลคอฟ คือพลังแห่งธรรมชาติในตัวเอง ฉันนึกภาพออกเลยว่าแม้กระทั่งสภาพอากาศก็ต้องยอมลงให้เขา

“ฉันหวังว่าเธอจะไม่รอให้ฉันเปิดประตูให้หรอกนะ” เขาพูดขึ้นเมื่อฉันไม่ขยับ ฟังดูมีความสุขกับสถานการณ์นี้พอกันกับฉันเลย

สภาพบุรุษเหลือเกิน

ฉันเผลอปากสะกดกลืนคำประชดขณะที่ถูกขึ้นจากม้านั่งแล้วมุดเข้าไปในรถ มันมีกลิ่นหอมเย็นราคาแพง เหมือนโคลอยด์ร้อนกับหนังอิตาเลียนชั้นดี ฉันไม่มีผ้าขนหนูหรืออย่างอื่นมารองนั่ง ก็เลยได้แต่ภาวนาว่าจะไม่ทำให้การตกแต่งภายในราคาแพงเสียหาย

“ขอบคุณที่มารับ ฉันซาบซึ้งใจมาก” ฉันชวนคุย

...และล้มเหลวอย่างน่าอนาถ

อเล็กซ์ไม่ตอบสนองหรือชายตามองฉันเลยด้วยซ้ำ ขณะที่เขาขับรถไปตามถนนคดเคี้ยวสู่มหาวิทยาลัย วิธีขับรถของเขาเป็นแบบเดียวกับวิธีที่เขาเดิน พูดคุยและหายใจ ทั้งมันคงและมีทักษะ แฝงคำเตือนอันตรายแก่คนที่โง่เขลาพอจะหาเรื่องเขาว่าการทำแบบนั้นจะกลายเป็นโทษประหารชีวิตพวกเขาเอง

เขาตรงข้ามกับจอบอย่างแท้จริง ฉันยังอัศจรรย์กับความจริงที่ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนสนิทกัน ส่วนตัวแล้วฉันคิดว่าอเล็กซ์เป็นไอ้เวอร์ ฉันมั่นใจว่าเขามีเหตุผล

ของตัวเอง มีบาดแผลทางจิตใจบางอย่างที่ส่งผลให้เขาเป็นหุ่นยนต์ไร้ความรู้สึก
 อย่างทุกวันนี้ จากข้อมูลนิดหน่อยที่ฉันรวบรวมมาจากจอส วัยเด็กของอเล็กซ์
 เลวร้ายยิ่งกว่าเรา ถึงฉันจะไม่วันถามถึงรายละเอียดทั้งหมดจากพี่ชายได้ก็ตาม
 แต่ทั้งหมดที่ฉันรู้จักคือ พ่อแม่ของอเล็กซ์ตายตอนที่เขายังเด็กและทิ้งเงินกองโต
 ไว้ให้ เขาเพิ่มมูลค่ามันขึ้นสี่เท่าเมื่อเข้ารับมรดกตอนอายุสิบแปดปี ใช้จ่ายเขาจะ
 ต้องการมัน เพราะเขาประดิษฐ์ซอฟต์แวร์แบบจำลองทางการเงินใหม่ตอนเรียน
 มัธยมปลาย ที่ทำให้เขากลายเป็นเศรษฐีพันล้านก่อนจะลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้

ด้วยไอคิว 160 อเล็กซ์ โวลคอฟเป็นอัจฉริยะ หรือไม่ก็ใกล้เคียง เขาเป็น
 คนเดียวในประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเยเยอร์ที่เรียนจบหลักสูตรเอ็มบีเอสอง
 ปริญญาสำหรับห้าปีได้ภายในสามปี พออายุยี่สิบหกปี เขาก็เป็นซีโอโอ* ของหนึ่งใน
 ในบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในประเทศ เขาคือ
 ดำเนิน และเขารู้ตัวดี

ในขณะที่ฉันคิดว่าตัวเองทำได้ดีมากแล้ว ที่ยังไม่ถึงกับลืมหินขว้างที่
 ต้องหัวหมุนกับการเข้าชั้นเรียนกิจกรรมนอกหลักสูตรทั้งหลาย และทำงานสองงาน
 เป็นพนักงานต้อนรับที่แมคแคนแกลเลอรี กับงานเสริมเป็นช่างภาพให้คนที่จ้างฉัน
 ทั้งงานรับปริญญา งานหมั้น งานปาร์ตี้วันเกิดหมา ฉันเหมาหมด

“นายจะไปงานปาร์ตี้ของจอสหรือเปล่า” ฉันพยายามชวนคุยอีกรอบ ความ
 เงียบทำฉันอึดอัดใจแทบตาย

อเล็กซ์กับจอสเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่พักอยู่ห้องเดียวกันในมหาวิทยาลัย
 เยเยอร์เมื่อแปดปีก่อน และอเล็กซ์มาร่วมเทศกาลวันขอบคุณพระเจ้าและวันหยุด
 ต่างๆ ทุกปีนับแต่นั้น แต่ฉันก็ยังไม่รู้จักเขาอยู่ดี อเล็กซ์กับฉันไม่คุยกันเว้นแต่เรื่อง
 ที่เกี่ยวข้องกับจอส ไม่ก็ส่งมันฝรั่งหรืออะไรบางอย่างให้ตอนมือค้ำ

“ไป”

โอเค ก็ได้ คุยเรื่องสัพเพเหระไม่ได้

สมองฉันคิดถึงสิ่งสารพันล้านแปดที่ต้องทำในช่วงสุดสัปดาห์ ตกแต่ง
 รูปภาพจากการถ่ายภาพครอบครัวเกรย์สัน เตรียมสมัครทุนเวิลด์ยูธโฟโตกราฟี

*Chief Operating Officer คือ ผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการ

ช่วยจอบเก็บข้าวของให้เสร็จหลังจาก...

ช่วยแล้ว! ฉันลืมเค้กของจอบไปเลย

ฉันสั่งเค้กไว้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน เพราะมันคือระยะเวลาเตรียมการสำหรับขนมอบจากร้านครีမ်เบล แอนด์ เบค มันเป็นขนมหวานของโปรดของจอบ เค้กช็อกโกแลตสามชั้นเคลือบฟรอสต์ดไลท์ช็อกโกแลตฟุดดิ้ง เขากินมันเฉพาะวันเกิดเท่านั้น แต่ในเมื่อเขาจะออกนอกประเทศไปหนึ่งปี ฉันก็คิดว่าเขาน่าจะยอมผ่อนผันกฎปีละครั้งได้

“แล้ว...” ฉันยิ้มกว้างสดใสที่สุดเท่าที่จะทำได้ “อย่าฆ่าฉันนะ แต่เราต้องอ้อมไปที่ร้านครีမ်เบล แอนด์ เบค”

“ไม่ได้ เราสายแล้ว” อเล็กซ์หยุดรถตรงสัญญาณไฟแดง เรากลับคืนสู่อารยธรรมแล้ว และฉันเห็นโครงร่างปราสาทของร้านกาแฟสตาร์บัคส์กับคาเฟ่พาเนราผ่านกระจกรถที่ฝนสาดซัด

รอยยิ้มฉันยังคงอยู่ “แค่อ้อมไปนิดหน่อยเอง ใช้เวลาแค่สิบห้านาทีเป็นอย่างมาก ฉันต้องไปรับเค้กของจอบ นายก็รู้ เค้กเดธบายช็อกโกแลตที่เขาโปรดปรานไง เขาจะไปอเมริกากลางตั้งปีแน่ะ ที่นั่นไม่มีซี แอนด์ บีหรอกนะ แล้วเขาจะไปอีกสองวัน ดังนั้น...”

“หยุด” นิ้วมืออเล็กซ์กุมรอบพวงมาลัย แล้วจิตใจคลั่งฮอร์โมนของฉันก็มุงมั่นกับความสวยงามของพวกมัน อาจจะฟังดูบ้าบอเพราะใครจะมีนิ้วมือสวยงามกัน แต่เขามีนะ ทางกายภาพแล้วทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเขาดงาม ดวงตาสีเขียวหยกที่จ้องมองจากใต้คิ้วสีเข้ม เย็นเฉียบราวกับน้ำแข็งที่เพิ่งแตกจากธาร แนวกรามเด่นชัดกับโหนกแก้มได้รูปสง่างาม โครงร่างเพรียวและผมหนาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูยุ่งเหยิงและจัดทรงมาเป็นอย่างดี เขาดูคล้ายกับรูปปั้นคลาสสิกแบบอิตาเลียนในพิพิธภัณฑ์ที่มีชีวิตจริงขึ้นมา

แรงกระตุ้นบ้าบอที่อยากยั่วเขาเหมือนที่ฉันจะทำกับเด็กเข้าครอบงำ เขาจะได้ไม่ดูสมบูรณแบบอีก มันทำให้มนุษย์เดินดินอย่างเราหงุดหงิดใจไม่น้อย แต่ฉันยังไม่อยากตายก็เลยเก็บมือไว้บนดัก

“ถ้าฉันพาเธอไปที่ครัมเบล แอนด์ เบค เธอจะหยุดพูดไหม”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเสียใจที่มารับฉัน

ฉันยิ้มกว้างขึ้น “ถ้านายอยากให้เป็นอย่างนั้น”

ริมฝีปากเขาเฝ้มแน่น “ได้”

เย่!

เอววา เจิน : หนึ่ง

อเล็กซ์ วัลคอฟ : ศูนย์

เมื่อเราไปถึงร้านขนม ฉันก็ปลดเชดชุดนิรภัยและลงจากรถไปครึ่งตัว ตอนที่อเล็กซ์คว้าแขนฉันก่อนดึงกลับไปนั่งที่เดิม สัมผัสของเขาตรงข้ามกับที่ฉันเคยคิด มันร้อนฉะฉาว ผัดเผดผ่านชั้นผิวหนังและกล้ำเนื้อจนรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นของมันในช่องท้อง

ฉันกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก ไอ้ฮอร์โมนี่เงา “อะไร เราสายแล้วนะร้านก็จะปิดแล้วด้วย”

“เธอออกไปแบบนี้ไม่ได้” ร้องรอยความไม่เห็นด้วยกดลึกอยู่ที่มุมปากเขา

“แบบไหน” ฉันถามอย่างงุนงง เพราะฉันสวมกางเกงยีนกับเสื้อยืดธรรมดา ไม่ได้ดูเปิดเผยอะไรเลย

อเล็กซ์พยักหน้ามาทางหน้าอก ฉันหลุบตามองแล้วร้องเสียงแหลม เพราะเสื้อฉันเหวอ สีขาว เปียก โปรงแสง ไม่ได้โปรงแสงนิดหน่อยแบบที่คนอื่นมองเห็น แค่ว่าโครงบราฉันได้ถ่างต้งใจมอง นี่มันโปรงใสเต็มที่ บราลูกไม้สีแดง ยอดอกแข็งขันเพราะแอร์ ไอ้อวดสุดๆ

ฉันยกสองแขนขึ้นกอดอก ไบหน้าร้อนผ่าวเป็นสีเดียวกับบรา “มันเป็นแบบนี้มาตลอดเลยเธอ”

“ใช่”

“นายน่าจะบอกฉัน”

“ฉันก็กำลังบอกเธออยู่นี่ไง”

ถึงแม้ฉันจะไม่ใช้คนชอบใช้ความรุนแรง แต่บางครั้งฉันก็อยากบีบคอเขา

อยากจริงๆ นะ ฉันเป็นสาวคนเดิมที่ไม่กินคุกกี้ตุ๊กตาขนมปังชิงมานานหลายปี หลังจากดูหนังเรื่องเซรีค เพราะฉันรู้สึกเหมือนกำลังกินสมาชิกครอบครัวของจินจี หรือที่แย่ไปกว่านั้นก็คือตัวจินจีเอง แต่บางอย่างในตัวเขากำลังยั่วยุนิสัยไม่ดีของฉัน

ฉันถอนใจแรงแล้วทิ้งแขนทั้งสองข้างลงตามสัญญาตาม ลืมเรื่องเลื้อยชีทรูเสียนิจจนกระทั่งอเล็กซ์มองลงไปยังหน้าอกฉันอีกครั้ง

สองแก้มร้อนผ่าวขึ้นมาอีกแล้ว แต่ฉันเบื่อกำลังจะนั่งเคียงกับเขา ครัมเบล แอนด์ เบคจะปิดในอีกสิบนาที เชมนาฟีกากำลังเดินไป

อาจจะเพราะผู้ชายคนนี้ สภาพอากาศ หรือเวลาชั่วโมงครึ่งที่ฉันติดแหง็กอยู่ที่ป้ายรถประจำทาง แต่ความไม่พอใจของฉันหลุดออกมาจนจะสะกดกลืนไม่ได้ “แทนที่จะทำตัวกวนประสาทแล้วจ้องนมฉัน นายให้ฉันยืมเสื้อแจ็กเก็ตหน่อยได้ไหม เพราะฉันต้องไปรีบแก้ก่อนนี้สำหรับงานเลี้ยงส่งพี่ชาย—ที่เป็นเพื่อนสนิทของนาย—อย่างมีสไตล์ก่อนที่เขาจะออกนอกประเทศ”

คำพูดลอยอยู่กลางอากาศขณะที่ฉันตกใจแล้วจ้องนมมือขึ้นตะปบปากตัวเอง ฉันเพิ่งหลุดคำว่า ‘นม’ ใส่อเล็กซ์ โวลคอฟ และกล่าวหาเขาว่าใช้สายตาลวนลามฉันหรือ แล้วยังบอกว่าเขากวนประสาทด้วย

พระผู้เป็นเจ้า ถ้าท่านส่งสายฟ้าลงมาฟาดลูกตอสนี้ ลูกจะไม่โกรธเลย สัญญา

ดวงตาของอเล็กซ์หรี่ลงนิดๆ มันติดอันดับหนึ่งในห้าของการตอบสนองทางอารมณ์ที่ฉันดึงมาจากเขาได้ในช่วงแปดปี ไม่เลวเลย

“เชื่อฉันเถอะ ฉันไม่ได้จ้องนมเธอ” เขาพูด เสียงเขาเยียบเย็นพอจะเปลี่ยนหยดน้ำที่ค้างอยู่บนผิวฉันให้เป็นน้ำแข็ง “เธอไม่ใช่สเปกฉัน ต่อให้เธอไม่ใช่ น้องสาวของจอสก็ตาม”

โอ๊ย ฉันเองก็ไม่เคยสนใจอเล็กซ์เลย แต่ไม่มีสาวคนไหนยินดีที่ถูกมองข้ามอย่างง่ายดายโดยเพศตรงข้าม

“อะไรก็ช่าง ไม่จำเป็นต้องทำตัวเง่เงี้ยวสักหน่อย” ฉันพิมพ์ “ฟังนะ ซี แอนด์ บี กำลังจะปิดในอีกสองนาที ให้ฉันยืมเสื้อแจ็กเก็ตหน่อย แล้วเราจะได้ออกจากที่นี่”

ฉันจ่ายเงินล่วงหน้าเอาไว้แล้ว ที่ต้องทำก็แค่ไปรับเค้กเท่านั้น

กล่อมเนื้อขากระรอกของเขากระตุก “ฉันไปเอง เธอจะไม่ลงจากรถในสภาพนั้น ต่อให้สวมเสื้อแจ็คเก็ตของฉันก็ตาม”

อเล็กซ์ดึงร่มออกมาจากใต้เบาะนั่งแล้วลงจากรถไปอย่างคล่องแคล่ว เขาเคลื่อนไหวเหมือนเสือดาว ทั้งสง่างาม จริงจัง และเฉียบขาด ถ้าเขาอยากทำ เขาสามารถหารายได้มหาศาลจากการเป็นนายแบบได้เลย แต่ฉันคิดว่าเขาไม่มีทางทำอะไรที่มัน ‘ไม่สะดวกใจ’ หรือ

เขาใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีก็กลับมาพร้อมกับกล่องเค้กสี่มุมพร้อมกับเชิwmินต์ที่เป็นเอกลักษณ์ของক্রিমเบิล แอนด์ เบคหนีบอยู่ใต้แขน เขาหย่อนมันลงบนตักฉัน หุบร่ม แล้วถอยรถออกจากจุดจอดโดยไม่กะพริบตา

“นายเคยยิ้มบ้างไหม” ฉันถาม พลังแอบมองภายในกล่องให้แน่ใจว่าพวกเขาไม่ได้ทำผิดดอร์เตอร์ โอเคไม่ผิด เป็นเค้กเดธบายช็อกโกแลต “มันอาจจะช่วยบรรเทาอาการนายได้”

“อาการอะไร” เสียงของเขาฟังดูเบื่อหน่าย

“อาการที่เหมือนมีไม้ทิ่มก้นนายตลอดเวลา” ฉันพูดไปแล้วว่าเขาถอนประสาท ด่าเพิ่มอีกหน่อยจะเป็นไรไป

ฉันอาจจะจินตนาการขึ้นมาเอง แต่ฉันว่าฉันเห็นปากเขากระตุกขึ้นนิดหนึ่ง ก่อนเขาจะตอบสนองกลับมาเรียบๆ “ทำไม่ได้หรอก มันเป็นอาการเรื้อรัง”

สองมือฉันแข็งที่อืพลางอ้าปากค้าง “นาย... นายเพิ่งเล่นมุกเหรอ”

“อธิบายมาว่าทำไมเธอถึงไปอยู่ข้างนอกนั้น” อเล็กซ์เสียงคำถามฉันเปลี่ยนเรื่อง แล้วกลับมาโจมตีฉันอย่างรวดเร็ว

เขาเล่นมุก ฉันคงเชื่อไม่ลงถ้าไม่ได้เห็นด้วยตาตัวเอง “ฉันถ่ายรูปให้ลูกค้ามีทะเลสาบสวยๆ อยู่ใน...”

“ไม่ต้องเล่ารายละเอียด ฉันไม่สน”

เสียงคำรามต่ำๆ ดังออกมาจากคอฉัน “ทำไมนายถึงมาละ นายไม่เข้าข่ายคนที่ชอบขับรถไปรับไปส่งใครนี่”

“ฉันอยู่แถวนั้นพอดี และเธอก็เป็นน้องสาวของจอช ถ้าเธอตาย เขาคงนำเปื้อนนี้จะคบ” อเล็กซ์จอดรถหน้าบ้านฉัน ถัดไปคือบ้านของจอช แสงไฟสว่างไสว ฉันเห็นผู้คนเดินร่ำและหัวเราะผ่านทางหน้าต่าง

“จอชมีรสนิยมแย่มากเรื่องคบเพื่อน” ฉันกัดฟันพูด “ฉันไม่รู้ว่าเขาเห็นอะไรในตัวนาย ฉันหวังว่าไม่ว่าที่ที่มันนายจะพลาดเลยไปที่มอวัยจะสำคัญส่วนอื่นไปด้วยเลย” แต่เพราะฉันถูกเลี้ยงดูมาให้มีมารยาทก็เลยเสริมไปอีกนิด “ขอบคุณที่ไปรับ”

ฉันฮึดฮัดลงจากรถ ฝนซาลงจนกลายเป็นตกรปรอยๆ จนได้กลิ่นดินเปียกชื้นกับพุ่มดอกไฮเดรนเยียที่ปลูกในกระถางข้างประตูหน้าบ้าน ฉันอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วเข้าร่วมงานปาร์ตี้ของจอชในช่วงครึ่งหลัง หวังว่าเขาจะไม่บ่นฉันที่ติดแหกหรือมาสาย เพราะตอนนี้ฉันอารมณ์ไม่ค่อยดี

ฉันไม่เคยโกรธอะไรได้นาน แต่เวลานี้เลือดลมฉันพลุ่งพล่านและฉันอยากชกหน้าอเล็กซ์ โวลคอฟ

เขาเย็นชาและหยิ่งยโสมาก แล้ว... แล้ว... เขา มันน่าโมโหมาก

อย่างน้อยฉันก็ไม่ต้องเจอเขาบ่อย ปกติแล้วจอชจะไปเที่ยวกับเขาในเมือง อเล็กซ์เองก็ไม่ค่อยไปเยือนมหาวิทยาลัยเซเยอร์ แม้ว่าเขาจะเป็นศิษย์เก่าก็ตาม

ขอบคุณพระเจ้า ถ้าฉันต้องเจออเล็กซ์บ่อยกว่าสองสามครั้งต่อปี ฉันคงคลั่งตายแน่

บทที่ 2

อเล็กซ์

“เราน่าจะไปทำเรื่องนี้กันต่อไปก็... ส่วนตัวกว่านี้” สาวผมบลอนด์ลากมือลงไปตามแขนผม ดวงตาสีเฮเซลเป็นประกายเชิญชวนขณะที่เธอตัวลั่นเลียริมฝีปากล่างของตัวเอง “หรือไม่ไปก็ได้ อะไรก็ตามที่คุณชอบเลย”

ริมฝีปากผมขยับ ไม่มากพอจะบอกได้ว่าเป็นรอยยิ้ม แต่มากพอจะแสดงความคิดของผมออกไป เธอรับสิ่งที่ฉันชอบไม่ไหวหรอก

ถึงเธอจะสวมชุดกระโปรงรัดรูปสีดำและพูดจาเป็นนัย แต่เธอก็เป็นผู้หญิงที่คาดหวังว่าจะได้ฟังคำพูดหวานหูไร้แก่นสารและการร่วมรักอย่างอ่อนโยน

ผมไม่ใช่คนที่พูดจาหวานหูไร้แก่นสารหรือร่วมรักอย่างอ่อนโยน

ผมเอาอย่างจริงจัง และมีเพียงผู้หญิงบางประเภทเท่านั้นที่จะชอบมัน ผมไม่ใช่ปีตีเอสเอ็มแบบฮาร์ดคอร์ แต่ก็ไม่นุ่มนวล ไม่จูบ ไม่หันหน้าเข้าหากัน พวกผู้หญิงมักตกลง แล้วก็พยายามจะเปลี่ยนแปลงมันในช่วงครึ่งทางระหว่างนั้น หลังจากนั้นผมก็จะหยุดแล้วส่งพวกเธอออกจากประตู ผมไม่มีความอดทนให้คนที่ไม่สามารถรักษาข้อตกลงเดียวได้

นั่นทำให้ผมติดแหงกอยู่กับรายชื่อคุ้นเคยที่หมุนเวียนซ้ำกันตอนต้องการปลดปล่อย เพราะเราทั้งสองฝ่ายต่างรู้ว่าจะคาดหวังอะไรได้

สาวบลอนด์คนนี้ไปไม่ถึงรายชื่อคุ้นเคยนั้นแน่นอน

“ไม่ใช่สินนี้” ผมแก่งน้ำแข็งในแก้ว “มันเป็นงานปาร์ตี้เลี้ยงส่งของเพื่อนผม”

เธอมองตามสายตามผมไปยังจอซที่กำลังอาบความสนใจของสาว ๆ อยู่ เขานอนแผ่อยู่บนเก้าอี้ยาว หนึ่งในเฟอร์นิเจอร์ที่ยังเหลืออยู่หลังเขาเก็บข้าวของในบ้านเตรียมตัวไปต่างประเทศ กำลังยิ้มกว้างระหว่างที่ผู้หญิงสามคนเอาอกเอาใจเขา เขาเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์หมดจด ในขณะที่ผมทำให้คนอื่นอึดอัด เขากลับทำให้คนอื่นสบายใจ และการเข้าหาเพศตรงข้ามของเขาก็ตรงข้ามกับผม จอซบอกว่ายิ่งเยอะก็ยิ่งสนุก เป็นไปได้ว่าจนถึงตอนนี้เขาฟันประชากรเพศหญิงในเขตเมืองหลวงของ ดี.ซี. ไปครึ่งหนึ่งแล้ว

“เขามาร่วมสนุกกับเราด้วยก็ได้” สาวบลอนด์เขิบเข้ามาใกล้จนผมเบียดแขนผม “ฉันไม่ถือ”

“เหมือนกันค่ะ” เพื่อนของเธอพูดขึ้น สาวผมบรูนีตัวเล็กที่เสียบมาตลอดจนถึงตอนนี้ แต่จับจ้องมองเหมือนผมเป็นเด็กน่ะๆ ตั้งแต่ผมเดินเข้ามาในห้อง “ลิสกับฉันทำทุกอย่างด้วยกัน”

ความนัยไม่อาจกระจ่างชัดไปกว่านี้ ต่อให้เธอสักมันลงไปตรงเนินอก

ผู้ชายส่วนใหญ่จะคว้าโอกาสนี้ไว้ แต่ผมเบื่อจะคุยแล้ว ไม่มีอะไรทำผมหมดอารมณ์ยิ่งไปกว่าความสิ้นหวังที่เหม็นยิ่งกว่ากลิ่นน้ำหอมของพวกเธอ

ผมไม่สนใจจะตอบ แต่กลับมองไปรอบห้องหาสิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่ามาดึงดูดความสนใจไว้ ถ้ามันเป็นงานปาร์ตี้ของคนอื่นที่ไม่ใช่จอซ ผมคงจะไม่มาแล้ว ทั้งงานในตำแหน่งซีโอโอของอาร์เซอร์กรุ๊ปและโปรเจกต์ส่วนตัวของผม ผมมีเรื่องที่ต้องทำมากเกินไปที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมอื่นๆ ที่ไร้ประโยชน์ แต่จอซเป็นเพื่อนสนิทหนึ่งในเพื่อนไม่กี่คนที่ผมทนอยู่ด้วยได้นานเกินชั่วโม่ง เขาจะพักการเรียนและเดินทางไปเป็นอาสาสมัครทางการแพทย์แถบอเมริกากลางในวันจันทร์นี้ ผมเลยมาอยู่ตรงนี้ แสร้งทำเป็นว่าอยากอยู่ที่นี่

เสียงหัวเราะใส่กั๊วดังขึ้น ดึงสายตามผมไปทางต้นเสียง

เออว แหงอยู่แล้ว

น้องสาวของจอซน่ารักสดใสตลอดเวลา ผมหวังครึ่งๆ กลางๆ ว่าดอกไม้จะงอกขึ้นมาจากพื้นดินตรงที่เธอเดินผ่าน และกลุ่มสัตว์ป่าจะร้องเพลงเดิน

ตามหลังเธอ ระหว่างที่เธอเดินทอดน่องผ่านทุ่งหญ้าหรืออะไรก็ตามที่เธอทำ

เธอยืนอยู่ตรงมุมห้องกับเพื่อนๆ ใบหน้าแจ่มใสเบิกบานหัวเราะเรื่องหนึ่งในเพื่อนของเธอพูด ผมอยากรู้ขึ้นทันทีว่ามันเป็นการหัวเราะที่แท้จริงหรือเป็นหัวเราะแบบปลอมๆ กันแน่ การหัวเราะส่วนใหญ่ แม่เอี้ย คนส่วนใหญ่นะ เป็นของปลอม พวกเขาตื่นขึ้นมาทุกเช้าและสวมหน้ากากอะไรก็ตามที่ต้องการหรือเป็นใครสักคนที่พวกเขาอยากให้โลกเห็น พวกเขาเฝ้ามองคนที่เกลียด หัวเราะกับมุกตลกที่ไม่ขำ และประจบเอาใจคนที่พวกเขาแอบหวังจะเสียขาเก้าอี้

ผมไม่ได้ตัดสินใคร ก็เหมือนคนอื่นนั่นแหละ ผมมีหน้าากมากมายของตัวเอง และพวกมันฝังลึกลงไปหลายชั้น แต่ที่ต่างจากคนอื่นก็คือ ผมมีความสนใจในการประจบประแจงและการพูดคุยกุสัพเพเหระมากพอๆ กับการฉีดยาฆ่าเชื้อเข้าเส้นเลือดนั่นละ

แต่เพราะรู้จักเธอ ผมก็เลยรู้ว่าการหัวเราะของเธอออกมาจากใจจริง

สาวน้อยผู้น่าสงสาร โลกจะกินเธอทั้งเป็นเมื่อเธอออกจากฟองสบู่เธอยอร์ก็ไม่ใช่ปัญหาของผม

“โย” จอชปรากฏตัวขึ้นข้างๆ ผมยุ่งเหยิง ปากเหยียดออกเป็นรอยยิ้มกว้าง พวกติดสอยห้อยตามเขาไม่รู้ไปไหนแล้ว เดี่ยวก่อน ไม่สิ พวกนั้นอยู่นั้น เดินเพลงของบียอนเซ่เหมือนกำลังออดิชั่นให้ได้เข้าร่วมการแสดงสดที่สตริปเอนเจิล ระหว่างที่หนุ่มๆ กลุ่มหนึ่งเฝ้ามองอย่างหื่นกระหาย ผู้ชาย เพศของผมควรจะมีความมาตรฐานสูงกว่านี้และคิดด้วยหัวเล็กๆ น้อยกว่านี้ “ขอบใจที่มานะเพื่อน ขอโทษที่ที่ฉันไม่ได้มาทักทายจนตอนนี้ ฉัน... ยุ่ง”

“ฉันเห็นแล้ว” ผมเลิกคิ้วข้างหนึ่งใส่รอยลิปสติกที่เธออยู่ตรงมุมปากเขา “นายมีรอยเล็กๆ ติดอยู่บนหน้า”

เขายิ้มกว้าง “เครื่องหมายเกียรตินิยม จะว่าไปแล้ว ฉันไม่ได้ขัดจังหวะอะไร”

ผมมองไปทางสาวผมบลอนด์กับบุรุษเน็ตที่จับกันเองหลังจากดิ่งความสนใจของผมไม่ได้

“ไม่หรอก” ผมสั่นหัว “พณัร้อยเหรียญเลยว่านายจะไม่รอดไปจนครบปีที่

บ้านนอกตรงไหนก็ไม่รู้ ไม่มีผู้หญิง ไม่มีงานปาร์ตี้ นายจะแจ้นกลับมาก่อนฮาลโลวีน”

“โอ้ ไม่มีศรัทธาเอาเสียเลย จะมีผู้หญิงและงานปาร์ตี้ที่ไหนก็ตามที่ฉันอยู่” จอชหยิบเบียร์ที่ยังไม่ได้เปิดมาจากถังน้ำแข็งใกล้ๆ แล้วเปิดมัน “ฉันอยากจะคุยกับนายเรื่องนั้น ที่ฉันจะไม่อยู่นะ” เขาอธิบาย

“อย่าบอกฉันนะว่านายจะทำงานกับฉัน ถ้านายซื้อเชือกถักมิตรภาพมาให้เรา ฉันจะเลิกคบนาย”

“โอ้เพื่อนเวร” เขาหัวเราะ “ฉันจะไม่ซื้อเครื่องประดับอะไรให้นายทั้งนั้น ต่อให้นายจ่ายเงินให้ฉัน ไม่ใช่เลย เรื่องนี้เกี่ยวกับเอวา”

แก้วหยุดอยู่ห่างจากปากผมหนึ่งนิ้วก่อนที่จะดื่มมันแล้ววิสก็ก็แผดเผาลงไปตามลำคอ ผมเกลียดเบียร์ รสชาติมันเหมือนฉี่ แต่ในเมื่อมันเป็นเครื่องดื่มประจำในงานปาร์ตี้ของจอช ผมเลยพกขวดแมคคาลเลนมาด้วยทุกครั้งที่เราจะ “เกี่ยวอะไรกับเธอ”

จอชกับน้องสาวสนิทกัน แม้ว่าพวกเขาจะเถียงกันบ่อยมากจนบางครั้งผมอยากเอาเทปพันสายไฟปิดปากพวกเขา มันคือธรรมชาติของพี่น้อง สิ่งที่ผมจะไม่มีวันได้สัมผัส

วิสก็ในปากกลับเปรี้ยวขึ้นมา ผมวางแก้วลงด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์

“ฉันเป็นห่วงน้อง” จอชอุแวนกราม สีหน้าเขาจริงจังขึ้น “ฉันรู้ว่าเธอโตแล้วและดูแลตัวเองได้ เว้นแต่เธอจะติดอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ แล้วก็ขบใจที่ไปรับให้แน่ แต่เธอไม่เคยอยู่ตามลำพังนานๆ เลย และเธอก็อาจจะไวใจคน... ง่ายไปหน่อย”

ผมพอเดาออกแล้วว่าจอชกำลังจะพูดอะไร ผมไม่ชอบมันเลยแม้แต่นิดเดียว “เธอจะไม่ได้อยู่คนเดียว เธอมีเพื่อน” ผมพยักหน้าไปทางกลุ่มเพื่อนที่ว่า หนึ่งในนั้นคือสาวผมแดงหุ่นอวบสวมกระโปรงสีทองที่ทำให้เธอดูเหมือนลูกบอลดิสโก ที่เลือกเวลานั้นกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะแล้วสะบัดกันเข้ากับจังหวะเพลงแร็ปที่ดังกระหึ่มออกมาจากลำโพง

จอชแค้นเสียง “จุลส์นะเธอ เธอมันภาระ ไม่ใช่ความช่วยเหลือ สเตลลาก็ไวใจได้พอๆ กับเอวา ส่วนบริดเจ็ต... ถึงเธอจะมีบอดี้การ์ดส่วนตัว แต่เธอก็

ไม่ได้อยู่ด้วยตลอด”

“นายไม่จำเป็นต้องกังวล เธอยอร์ปตลอดภัยดี และสถิติอาชญากรรมแถวนี้ ก็แทบจะเป็นศูนย์”

“ก็ใช่ แต่ฉันจะรู้สึกดีกว่านี้ถ้ามีคนที่ยังใจได้คอยดูแลเธอ เข้าใจไหม”

ฉิบหายละ รถไฟกำลังพุ่งตรงลงเหว ผมหยุดมันไม่ได้ด้วย

“ฉันคงไม่ขอหรอก ฉันรู้ว่านายมีปัญหาเยอะอยู่แล้ว แต่เธอเลิกกับแฟนมาเมื่อสองสัปดาห์ก่อน โอ้หมอนั่นตามรังความเธอไม่หยุด ฉันรู้มาตลอดว่ามันยาก แต่เธอไม่ยอมฟังฉันเลย ยังไงก็เถอะ ถ้านายช่วยดูแลเธอหน่อย แค่นี้ฉันก็มั่นใจว่าเธอจะไม่ถูกฆ่าหรือถูกลักพาตัวอะไรทำนองนั้นนะ ฉันจะติดหนึ่นายมากๆ”

“นายติดหนึ่นฉันทุกครั้งที่ยังช่วยนายนั้นแหละ” ผมเหินบแนม

“ระหว่างนั้นนายก็สนุกนี่นา บางครั้งนายก็ดูตึงเครียดเกินไป” จอชยิ้มกว้าง “แล้วนั่นเรียกว่าตอบรับหรือเปล่า”

ผมมองเธออีกครั้ง พิจารณาอย่างละเอียด เธออายุสี่สิบสอง เด็กกว่าจอชกับผมสี่ปี เธอดูทั้งเด็กกว่าและโตเกินวัยในเวลาเดียวกันจากลักษณะที่เธอแสดงออก เหมือนเธอพบเจอมาหมดแล้ว ทั้งดี ทั้งเลว และอัปมงคลที่สุดขีด แต่ยังเชื่อมั่นในความดีงาม

มันโง่เขลาพอๆ กับน่าชื่นชม

เธอต้องรู้สึกได้ว่าผมจ้องอยู่ เพราะเธอหยุดพูดแล้วมองตรงมาที่ผม สองแก้มเธอเป็นสีชมพูระเรื่อภายใต้สายตาแน่วแน่ของผม เธอเปลี่ยนจากกางเกงยีนกับเสื้อยืดเป็นชุดกระโปรงสีม่วงที่พลิ้วไหวไปมารอบเข่า

น่าเสียดาย ชุดกระโปรงสวยดี แต่ใจผมหนักถึงการนั่งรถของเรา ตอนที่เลี้ยวแยกชุมแนบติดตัวเธอเหมือนผิวหนังชั้นที่สอง และยอดอกของเธอแข็งตึงแนบลูกไม้สีแดงฉูดฉาดของบรา ผมหมายความว่าพูดว่าเธอไม่ใช่สเปกผม แต่ภาพที่เห็นก็ทำให้ผมเพเลิดเพลินไม่น้อย ผมนึกภาพตัวเองถลกเสื้อตัวนั้นขึ้น ใช้พินกระชากบราของเธอออกไปด้านข้าง แล้วอ้าปากอมยอดแข็งตึงดูดิใจคุณั้น

ผมกระชากตัวเองออกจากจินตนาการน่าตกลใจนั้นอย่างรวดเร็ว ผมเป็นบ้า

อะไรวะ นั่นมันน้องสาวจอนนะ ไร้เดียงสา อ่อนโยน และหวานเสียจนผมแทบอ้วก ตรงข้ามกับผู้หญิงเจนโลกเสเพลที่ผมชอบทั้งบนเตียงและนอกเตียงอย่างแท้จริง กับผู้หญิงประเภทหลังนี้ผมไม่ต้องห่วงความรู้สึกต่างๆ พวกเธอรู้ดีเกินกว่าจะพัฒนาความรู้สึกอะไรกับผม เออวะมีแต่อารมณ์ความรู้สึกล้วนๆ แล้วก็ปากดีอีกนิดหน่อย

รอยยิ้มจางๆ แว่ผ่านปากผมตอนนี้ถึงฉาบบอกลาก่อนหน้านี้ ฉันหวังว่าไม่ทิ่มกันนั้นจะเสียบอวยวะสำคัญของนายด้วย

ไม่ใช่คำพูดที่เลวร้ายที่สุดที่มีคนพูดกับผมหรอก ยังห่างไกลอีกมาก แต่ก้าวร้าวกว่าที่ผมเคยคาดหวังจากเธอ ผมไม่เคยได้ยินเธอพูดคำยาบหรือป้ายสีใครมาก่อน ผมมีความสุขอย่างประหลาดกับความจริงที่ว่าผมยั่วโมโหเธอได้มากขนาดนี้

“อเล็กซ์” จอชกระตุ่น

“ไม่รู้วะ เพื่อน” ผมลากสายตามาจากเธอและชุดกระโปรงของเธอ “ฉันไม่ใช่พี่เลี้ยงเด็กนะ”

“โชคดีที่เธอไม่ใช่เด็กแล้ว” เขาได้อย่างไร “ฟังนะ ฉันรู้ว่าขอเรื่องนี้นั้นมากไปหน่อย แต่นายเป็นคนเดียวที่ฉันไว้ใจว่าจะไม่ทำ... เรื่องนั้นนะ”

“เอาเธอเหอ”

“พระเจ้า” จอชทำหน้าที่เหมือนกลืนมะนาวลงคอ “อย่าใช้คำนั้นในบริบทที่เกี่ยวข้องกับน้องสาวฉันสิวะ มันน่าสะอิดสะเอียน แต่... ก็ใช่ คือเรารู้กันอยู่ว่าเธอไม่ใช่สเปกนาย ต่อให้เธอเป็น นายก็จะมีวันไปถึงจุดนั้น”

ความรู้สึกผิดเล็กน้อยวาบขึ้นมาเมื่อผมนึกถึงจินตนาการนอกกลุ่มนอกทางก่อนหน้านี้ ถึงเวลาที่ผมจะโทรหาใครสักคนจากรายชื่อคุ้นเคยแล้ว ถ้าผมเพื่อนถึงเอวา เฉิน

“แต่มันมีมากกว่านั้น” จอชพูดต่อ “นายเป็นคนเดียวที่ฉันไว้ใจ นอกเหนือจากครอบครัว จบนะ และนายรู้ว่าฉันกังวลเรื่องเอวาแบบไหน โดยเฉพาะเมื่อคิดถึงปัญหากับแฟนเก่าเธอ” สีหน้าเขาจริงจังขึ้น “ฉันสาบานเลย ถ้าฉันมีวันได้

เจอไอ้สารเลวนั้น...”

ผมถอนใจ “ฉันจะดูแลเธอเอง ไม่ต้องห่วง”

ผมต้องเสียใจแน่ ผมรู้อยู่แล้ว แต่ผมก็ยังอยู่ตรงนี้ เช่นชื่อสละชีวิตตัวเองไป อย่างน้อยก็ปีหน้า ผมไม่ได้ให้สัญญามากนัก แต่เมื่อผมตกลงใจ ผมก็รักษาสัญญา ผูกมัดตัวเองกับมัน ซึ่งหมายความว่าถ้าผมให้สัญญากับจอยว่าจะดูแลเอา ผมก็จะคอยดูแลเธอ และผมไม่ได้พูดถึงแค่การส่งข้อความรายงานตัวทุกๆ สองสัปดาห์

ตอนนี้เธออยู่ในความคุ้มครองของผมแล้ว

กลางสังหรณ์หายนะที่คุ้นเคยเลื้อยพันรอบลำคอแล้วบีบรัดแน่นเข้า แน่นขึ้น จนกระทั่งออกซิเจนเริ่มหมดและแสงเล็กจิ๋วจะปริบวาบอยู่ตรงหน้า

เลือด ทุกที่เลย

บนมือทั้งสองข้าง บนเสื้อผ้าผม กระเซ็นไปทั่วพรมสีครีมที่เธอรักมากที่สุด ผืนที่เธอซื้อกลับมาจากยุโรปในการเดินทางไปต่างประเทศครั้งล่าสุด

แรงกระตุ้นโง่เง่าให้ขัดพรมและฉีกส่วนที่เป็นเนื้อเลือดออกมาจากเส้นใยขนสัตว์นุ่มๆ ที่ละจุดนั้นเข้าครอบงำผม แต่ผมขยับไม่ได้

ผมทำได้แค่นั่งจ้องฉากสยดสยองในห้องนั่งเล่น ห้องที่เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ยังเปี่ยมด้วยความอบอุ่น เสียงหัวเราะ และความรัก ตอนนั้นมันเย็นยะเยือกและไร้ชีวิต เหมือนศพทั้งสามแทบทำผม

ผมกะพริบตา แล้วพวกเขาก็หายวับไป ทั้งแสง ความทรงจำต่างๆ และ บ่วงรอบคอ

แต่พวกมันจะหวนคืนมา พวกมันทำอย่างนั้นเสมอ

“...นายเยี่ยมที่สุด” จอซยังพูดอยู่ รอยยิ้มกว้างของเขากลับคืนมาแล้วเมื่อผมตกลงจะรับแสดงในบทบาทที่ผมไม่เกี่ยวข้อง ผมไม่ใช่ผู้พิทักษ์ ผมคือจอมทำลายล้าง ผมหักอก บดขยี้คู่แข่งทางธุรกิจ และไม่สนใจผลที่ตามมา ถ้ามีใครโง่พอจะหลงรักหรือมีปัญหากับผม สองอย่างที่ผมเตือนผู้คนว่าอย่าได้ทำ พวกเขาก็ควรจะโดนแล้ว “ฉันจะเอาของมาฝากนาย แม่เอี้ย ไม้รู้วะ กาแฟ ช็อกโกแลต ของดีอะไรก็ตามของที่นั่นสักหลายๆ ปอนด์ และฉันติดค้างความช่วยเหลือครั้งใหญ่

สำหรับนายในอนาคต”

ผมผินยิ้ม ก่อนจะทันได้ตอบอะไร โทรศัพท์ก็ดังขึ้น ผมชูนิ้วหนึ่ง “เดี๋ยวกลับมา ฉันต้องรับสายนี้”

“ตามสบายเลยเพื่อน” จอชวอกแว่กไปกับสาวบลอนด์และสาวบรูเน็ตที่มาจับผมก่อนหน้านี้ และพบว่าเพื่อนสนิทผมเต็มใจมากกว่า ตอนที่ผมก้าวเข้าไปในสวนหลังบ้านเพื่อรับโทรศัพท์ มือของพวกเธอก็อยู่ใต้เสื้อเชิ้ตของเขาแล้ว

“เดี๋ยหโค” ผมทักทาย ใช้ภาษายูเครนเรียกลุง

“อเล็กซ์” เสียงลุงพูดแหบๆ มาตามสาย แหบพร่าจากการสูบบุหรี่และความเสื่อมโทรมของชีวิตหลายสิบปี “ลุงหวังว่าจะไม่ได้ขัดจังหวะอะไรนะ”

“ไม่หรอกครับ” ผมมองผ่านประตูกระจกบานเลื่อนเข้าไปยังความรื่นเริงด้านใน จอชเคยอาศัยอยู่ในบ้านสองชั้นนอกรีตของเธเยอร์มาตั้งแต่ตอนเรียนปริญญาตรี เราเป็นรูมเมตกันจนกระทั่งผมเรียนจบและย้ายไปอยู่ใน ดี.ซี. ให้อยู่ใกล้กับสำนักงานของผม และอยู่ห่างๆ จากกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยขึ้นมา โหวกเหวกโวยวายที่ยกโขยงไปทั่ววิทยาเขตและรอบพื้นที่กันทุกคืน

ทุกคนมาร่วมงานเลี้ยงอำลาของจอช และทุกคนที่ว่ำนั้น ผมหมายถึงประชากรครึ่งเฮเซลเบิร์ก รัฐแมริแลนด์ ที่เธเยอร์ตั้งอยู่ เขาเป็นขวัญใจของเมือง ผมนึกภาพผู้คนคิดถึงงานปาร์ตี้ของเขามากพอๆ กับการคิดถึงตัวจอชออกเลย

สำหรับคนที่อ้างว่าจมอยู่ในกองการบ้านเสมอ เขาหาเวลามากมายไปดื่มและมีเซ็กซ์ได้ แถมยังไม่ส่งผลกระทบต่อการเรียนของเขาด้วย ไอ้เวอร์นี้ได้เกรดเฉลี่ย 4.0

“แกจัดการปัญหาหรือยัง” ลุงถามผม

ผมได้ยินเสียงเปิดลิ้นชักแล้วปิด ตามมาด้วยเสียงคลิกแผ่วเบาจากไฟแช็ก ผมเคยบอกให้เขาเลิกสูบบุหรี่หลายครั้งแล้ว แต่เขาก็ไม่สนใจ นิสัยเดิมเลิยกยาก นิสัยเสียๆ แก่แกติดตัวยิ่งเลิยกากกว่า และอิวาน โวลคอฟก็ถึงวัยที่เขาไม่สนใจอะไรแล้ว

“ยังครับ” ดวงจันทร์ลอยต่ำบนท้องฟ้า ฉายแสงลอดผ่านความมืดเหมือน

น้ำหนักของสวนหลังบ้าน ดังแสงกับเงา ดังสองหน้าของเหรียญที่ผสานเป็นสิ่งเดียว “ผมจะทำ เราใกล้แล้ว”

ความยุติธรรม การแก้แค้น การช่วยให้รอด

สิบหกปีมาแล้ว การไล่ตามทั้งสามอย่างนี้กลืนกินผม พวกมันคือความนึกคิดยามตื่นของผม ความฝันและฝันร้ายทุกครั้งของผม เหตุผลในการมีชีวิตอยู่ของผม แม้กระทั่งในสถานการณ์ที่ผมถูกบางอย่างเบี่ยงเบนความสนใจ อย่างการเดินทางในแคว้นการเมือง และความสุขชั่วแล่นจากการฝังตัวเองลงไปในความอบอุ่นคับแน่นของเรือนร่างที่เต็มใจ พวกมันชุ่มชื้นอยู่ในจิตสำนึกของผม ผลักดันผมไปสู่ความทะเยอทะยานและความอึดอัดที่มากมายกว่าเดิม

สิบหกปีอาจจะดูยาวนาน แต่ผมชำนาญในเกมระยะยาว ไม่สำคัญว่าผมจะต้องรอที่ปิดราบเท่าที่จุดจบคุ้มค่า

และจุดจบของชายที่ทำลายครอบครัวผมนะเธอ มันจะงดงามมาก

“ดี” ลุงโฮ จนผมต้องเฝ้าปาก

อีกไม่นานผมจะโน้มน้าวเขาให้เลิกสูบบุหรี่ให้ได้ เกมชีวิตซับซ้อนไล่ความมีอารมณ์อ่อนไหวออกไปจากผมหลายปีแล้ว แต่อิวานเป็นญาติคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ เขารับผมเข้าบ้าน เลี้ยงดูผมเหมือนลูกตัวเอง แล้วติดแหงกอยู่กับผมทุกอย่างก้าวบนเส้นทางคดเคี้ยวมีขวากหนามไปสู่การแก้แค้นของผม อย่างน้อยผมก็ติดค้างเขาในเรื่องนั้น

“ครอบครัวของแกลจะสงบสุขเร็วๆ นี้” เขาบอก

ก็อาจจะ ไม่รู้ว่าผมจะพูดประโยคเดียวกันนี้ได้ไหม... เฮ้อ นั่นเป็นคำถามสำหรับวันข้างหน้า

“มีประชุมคณะกรรมการสัปดาห์หน้า” ผมเปลี่ยนเรื่องคุย “ผมจะเข้าเมืองวันนั้น” ลุงของผมเป็นซีอีโออย่างเป็นทางการของอาร์เซอร์กรุ๊ป บริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่เขาก่อตั้งขึ้นเมื่อสิบปีก่อนภายใต้การชี้นำของผม ผมมีพรสวรรค์เรื่องธุรกิจมาตั้งแต่วัยรุ่นแล้ว

สำนักงานใหญ่ของอาร์เซอร์กรุ๊ปตั้งอยู่ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย แต่มันมี

สำนักงานกระจายอยู่ทั่วประเทศ แต่เพราะผมประจำอยู่ใน ดี.ซี. มันจึงถือเป็นศูนย์กลางอำนาจของบริษัทอย่างแท้จริง แม้ว่าการประชุมคณะกรรมการจะยังจัดขึ้นในสำนักงานใหญ่ก็ตาม

ผมสามารถเข้ารับตำแหน่งซีโอโอได้ตั้งแต่หลายปีก่อน ตามข้อตกลงของลูกกับผมตอนที่เราก่อตั้งบริษัท แต่ตำแหน่งซีโอโอเอื้อให้ผมมีความยืดหยุ่นมากกว่าจนถึงตอนที่ผมทำสิ่งที่ต้องทำได้สำเร็จ นอกจากนี้ทุกคนรู้ว่าผมคืออำนาจเบื้องหลังบัลลังก์อยู่แล้ว อีวานเป็นซีโอโอที่ดี แต่กลยุทธ์ของผมขับเคลื่อนบริษัทให้ติดอันดับของฟอร์จูน 500* ได้หลังก่อตั้งมาสิบปี

ลูกกับผมคุยกันเรื่องธุรกิจต่อไปอีกพักหนึ่งก่อนผมจะวางสายแล้วกลับเข้าไปในงานปาร์ตี้ ฟินเฟื่องในหัวเริ่มขยับขณะที่ผมประเมินสถานการณ์คืนนี้ คำสัญญาต่อจอชและลูกของผม ที่สะกิดเรื่องความติดขัดเล็กน้อยในแผนการแก้แค้น ผมต้องหาทางจัดการกับทั้งสองเรื่องในปีหน้า

ผมจัดเรียงชิ้นส่วนชีวิตหลากหลายรูปแบบอยู่ในใจ วางแผนแต่ละฉากไปจนจบ ชั่งน้ำหนักข้อดีกับข้อเสีย และพิจารณาหาจุดบกพร่องของพวกมันจนกระทั่งตัดสินใจได้

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม” จอชร้องถามมาจากเก้าอี้ยาว สาวบลอนด์จูบคอเขาระหว่างที่สองมือของสาวบรูเน็ตตาความคุ้นเคยกับพื้นที่ได้ซึมซับของเขา

“ดี” ที่น่ารำคาญคือสายตามผมเลื่อนไปหาเธออีกแล้ว เธออยู่ในห้องครัว่วนอยู่กับเค้กช็อกโกแลต แอนด์ เบคที่หมดไปครึ่งหนึ่งแล้ว ผิวแทนของเธอเปล่งประกายด้วยเหงื่อจางๆ จากการเดินร่า เส้นผมสีดำก็พองอยู่รอบใบหน้าเหมือนก้อนเมฆนุ่มๆ “เรื่องที่นายขอเมื่อกี้... ฉันมีความคิดดีๆ แล้ว”

*Fortune 500 คือ การจัดอันดับบริษัทห้าร้อยอันดับแรกของสหรัฐอเมริกา ซึ่งพิจารณาจากรายได้รวมของบริษัท โดยนิตยสาร Fortune เป็นประจำทุกปี